

Arrest

nr. 290 736 van 22 juni 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten O. GRAVY en M. HODY
Chaussée de Dinant 1060
5100 WEPION

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de gemachtigde van de burgemeester
van Sint-Lievens-Houtem

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 19 januari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van Sint-Lievens-Houtem van 20 december 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 28 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 22 september 2022 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische partner.

1.2. Op 20 december 2022 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Sint-Lievens-Houtem een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §3 gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 22-09-2022 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

□ Uit de controle van de verblijfplaats blijkt dat de betrokkene niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar hij/zij zijn/haar aanvraag heeft ingediend.

Mevr. K.M.A. verbrak ééenzijdig de wettelijke samenwoning en gaf aan dat mijnheer niet meer op het adres woont. Bijgevolg werd er aan de wijkagent gevraagd om dit te bevestigen. Dit werd op 22.12.2022 in een woonstverslag bevestigd, mijnheer B.M. werd tijdens de woonstcontrole niet aangetroffen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat de Raad beschouwt als een enig middel werpt verzoeker op: "de schending van DE VERPLICHTING TOT uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien in artikel 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motivering van de bestuurshandelingen, en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 8 van het Europees verdrag van de Rechten van de Mens en van de fundamentele vrijheden."

Hij betoogt als volgt:

"Voor zover :

Tegenpartij heeft tegenover verzoeker een beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel het grondgebied te verlaten (Bijlage 20) genomen met als reden dat verzoeker niet bewezen zou hebben dat hij zich in de voorwaarden bevindt om van een verblijfsrecht van meer dan 3 maanden te kunnen genieten, in zijn hoedanigheid van lid van de familie van een burger van de Unie;

Dat tegenpartij beschouwt dat " de controle van de verblijfplaats duidt aan dat betrokkene niet meer op het grondgebied van de gemeente waar hij zijn aanvraag ingediend heeft, verblijft."

Dat dit de reden is, waarvoor zij beslist heeft deze aanvraag te verwerpen;

Terwijl :

Overwegend dat tegenpartij gehouden is over te gaan tot « une recherche minutieuse des faits, récolter les renseignements nécessaires à la prise de la décision et prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu 'elle puisse prendre sa décision en toute connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles ci la résolution du cas d 'espèce » ;

Dat bijgevolg tegenpartij het beginsel van voorzorg en zorgvuldigheid waartoe zij verplicht is, geschonden heeft ; ;

Dat zij het beginsel van behoorlijk bestuur volgens het welke de bestuurlijke autoriteit gehouden is te beslissen rekening houdend met alle elementen van de zaak geschonden heeft ;

Dat het onbetwistbaar is dat verzoeker in België over een privé- en familieleven beschikt ;

Dat daarover niets gezegd wordt ;

Dat artikel 8 van het Europees verdrag van de Rechten van de Mens bepaalt dat: « Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale de son domicile et de sa correspondance. Il ne peut y avoir ingérence d 'une autorité publique dans l 'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales et à la protection de lci santé ou de la morale ou la protection des droits et libertés d 'autrui » ;

Dat aangeduid moet worden dat dit artikel 8 een directe werking heeft op de Belgische juridische orde ;

Dat in dit geval, de bestreden beslissing een inmenging in het privé-en familieleven van verzoeker vormt;

Dat inderdaad, hoewel de beslissing - nog - niet gepaard gaat met een bevel het grond gebied te verlaten, is het overduidelijk dat de beslissing van weigering van verblijf een inmenging in het privé-en familieleven van verzoeker vormt en dat daardoor het risico bestaat uitgezet te worden.

Dat dit hem ook belet zijn privéleven op een rustige manier voor te zetten ;

Dat indien de bestreden beslissing gehandhaafd wordt, zal verzoeker in fine, naar zijn land van herkomst moeten terugkeren en het leven dat hij, sinds vele jaren in België gebouwd heeft, moeten achterlaten.

Dat hoewel artikel 8 van het EVRM geen verplichting inhoudt, in het hoofd van de autoriteiten een verblijfstitel af te geven, moet elke inmenging in de uitoefening van het recht tot een privéleven, noodzakelijk evenredig zijn met het gestreefde (artikel 8, lid 2 EVRM) ;

Dat hoewel artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de mens geen absoluut recht tot verblijf van meer dan drie maanden op het Belgisch grondgebied vormt, moet elke inmenging in de uitoefening van het recht tot een privé- en familieleven voorzien zijn door de noodzakelijke wet in een democratische samenleving en evenredig zijn met het gestreefde doel (artikel 8, lid 2 van het EVRM) ;

Dat deze beslissing die aan verzoeker betekend werd, als doel heeft hem verplichten België te verlaten, en zo het leven dat hij gebouwd heeft achter te laten ;

Dat deze beslissing ook niet noodzakelijk is voor zover men niet ziet waarin deze beslissing, die overeenkomt met het feit verzoeker te beletten bij zijn naasten, en het netwerk dat hij opgebouwd heeft te blijven, beschouwd mag worden als « noodzakelijk in een democratische maatschappij »

Dat het privéleven van verzoeker daardoor, zonder andere reden, vernield wordt ;

Dat de inmenging in het privéleven van verzoeker daardoor illegaal is en artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de mens schendt ;

Dat bovendien, uit de hierboven aangehaalde elementen blijkt dat tegenpartij, in haar beslissing kennelijk niet alle elementen van de zaak in overweging genomen heeft ;

Dat zij inderdaad geen analyse in concreto van de situatie van verzoeker gemaakt heeft ;

Dat in principe, de analyse moet aan de situatie van verzoeker geïndividualiseerd worden ;

Dat de lacunaire en gestereotypeerde motivatie van tegenpartij niet als aangepast beschouwd mag worden ;

Dat het nochtans van vaste rechtspraak is dat « l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité administrative en vertu des diverses dispositions légales doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle ci ce sujet.

Il souligne, sur ce point, que, dans le cadre du contrôle de légalité, il n'est pas compétent pour substituer son appréciation à celle de l'autorité administrative qui a pris la décision attaquée. Ce contrôle doit se limiter à vérifier si cette autorité n' a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle a donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui ne procède pas d' une erreur manifeste d'appréciation (dans le même sens : C.E., 6 juillet 2005, n° 147.344). » (voy., entre autres : CCE n° 219 167 du 29 mars 2019);

Dat deze schending de adequatie van de motivatie aan de bestreden beslissing aantast ;

Dat, daardoor de verplichting van de bestuurlijke autoriteiten een aangepaste motivatie te geven te staving van ieder beslissing ook miskend is;

Dat deze miskennis ook nog artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt ;

Dat deze schending een nadeel tegenover verzoekster vormt.

Dat het gepast is de bestreden beslissing te vernietigen.

Dat het dus past te beslissen, overeenkomstig het beschikkende gedeelte van deze.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen. Hiertoe volstaat het dat in de bestreden beslissing duidelijk, maar desnoods bondig, wordt aangegeven op welke gronden zij berust (RvS 29 juni 1999, nr. 43.526; RvS 30 juni 1993, nr. 43.596).

2.3. In casu is de bestreden beslissing voorzien van een duidelijke juridische en feitelijke motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 52, §3 en artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), gesteld dat verzoeker niet voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Verweerder licht toe dat uit een controle van zijn verblijfplaats blijkt dat verzoeker niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar hij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag heeft ingediend. Verweerder concretiseert dat verzoekers Belgische partner eenzijdig de wettelijke samenwoning verbrak en dat uit de erop volgende woonstcontrole bleek dat verzoeker niet langer bij zijn partner inwoont. Deze motivering die betrekking heeft op de concrete feiten van zijn dossier kan, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, bezwaarlijk worden beschouwd als een *“lacunaire en gestereotypeerde motivatie”*.

Verzoeker maakt met louter theoretische beschouwingen over de formele motiveringsplicht niet duidelijk waarom de motieven van de bestreden beslissing hem niet toelaten zich erop te verdedigen. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*, gaat de Raad er, gelet op het ondersteunend betoog, van uit dat verzoeker de schending beoogt aan te voeren van het zorgvuldigheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, luidt als volgt:

“§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. [...]

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. [...]

2.6. Verzoeker betwist de vaststellingen in de bestreden beslissing niet dat zijn partner eenzijdig de wettelijke samenwoning verbrak en dat hij niet langer bij haar verblijft. Integendeel, verzoeker bevestigt *“Dat er verschillende twisten tussen partijen plaatsvonden;”, “Dat de ruzies talrijk en hevig waren;”, “Dat verzoeker soms op een andere plaats ging logeren om de conflicten te vermijden”, “Dat blijkt dat het gemeentelijk bestuur een verblijfscontrole op de vorige woonplaats van verzoeker uitgevoerd heeft. Dat rekening houdend met deze elementen, deze daar niet was;”*. Bijgevolg blijven de vaststellingen van verweerder overeind en steunt de toepassing van artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit op een deugdelijke feitenvinding. De feitelijke uiteenzetting van verzoeker dat zijn voormalige partner hem heeft bedreigd om financiële redenen, waarbij hij verwijst naar de stukken 10 tot 68 bij zijn verzoekschrift, alsook zijn uitleg waarom hij niet meer op het adres van zijn partner verbleef, maken de vaststelling van verweerder niet ongedaan dat verzoeker niet meer verbleef op het opgegeven adres.

2.7. Verzoeker is verder van oordeel dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn privé- en familielevens in België. Hij voert aan dat de bestreden beslissing een niet noodzakelijke en illegale inmenging vormt in dit privé- en familieleven aangezien hij *“in fine”* naar zijn land van herkomst zal moeten terugkeren en hij *“het leven dat hij, sinds vele jaren in België gebouwd heeft”, “zijn naasten, en het netwerk dat hij opgebouwd heeft”* zal moeten achterlaten. Uit dit alles zou bovendien blijken dat verweerder niet alle elementen van zijn zaak in overweging heeft genomen en geen concrete analyse van zijn situatie heeft gedaan, aldus verzoeker.

2.8. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in zijn privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8, tweede lid van het EVRM, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekers situatie er geen is van voortgezet verblijf waaraan een einde wordt gesteld, maar wel van een eerste toelating aangezien hij een aanvraag indiende tot afgifte van een verblijfskaart. De bestreden beslissing kan derhalve geen inmenging vormen in zijn gezins- of privéleven waarop artikel 8, tweede lid van het EVRM van toepassing is.

2.9. Verzoeker verwijst wel naar *“het leven dat hij, sinds vele jaren in België gebouwd heeft”, “zijn naasten, en het netwerk dat hij opgebouwd heeft”*, maar hij concretiseert dit nergens. Ook met de stukken gevoegd bij zijn verzoekschrift die zijn relatie met de partner betreffen waaraan een einde kwam, toont verzoeker niet in concreto aan dat hij alhier een beschermenswaardig privé- en familieleven leidt. Verzoeker geeft de grondslag niet aan van zijn verwachting dat verweerder hiermee zou rekening houden. Deze vaststelling dringt zich des te meer op daar de bestreden beslissing, zoals verzoeker zelf aangeeft, niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing legt verzoeker dus niet de plicht op om België te verlaten en maakt op zich geen einde aan welk privé- of familieleven dan ook.

2.10. Op 17 mei 2023 verstuurt verzoeker bijkomende stukken naar de Raad met de melding: *“Deze elementen getuigen van het feit dat mijn cliënt proactief deelneemt aan het sociale leven in België.”* Het betreft een kopie van een bijzonder verblijfsdocument, een *“demande d’affiliation”* waarvan de tekst nauwelijks leesbaar is, een aanvraagformulier tot aansluiting bij de CM en een nauwelijks leesbaar document uitgaande van de ONSS (Office national de sécurité sociale). De Raad ziet niet in en verzoeker legt ook niet uit waarom deze stukken getuigen van een beschermenswaardig privéleven. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat het eerste vermelde stuk dateert van 2 juni 2023, het tweede van 25 april 2023, het derde van 11 mei 2023 en het vierde stuk geen datum vermeldt. Verzoeker kan niet dienstig met stukken die dateren van na het treffen van de bestreden beslissing of waarbij niet duidelijk is dat ze van ervoor dateren, aantonen dat hij alhier een privéleven leidt waarmee verweerder rekening diende te houden.

Het enig middel is derhalve ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA